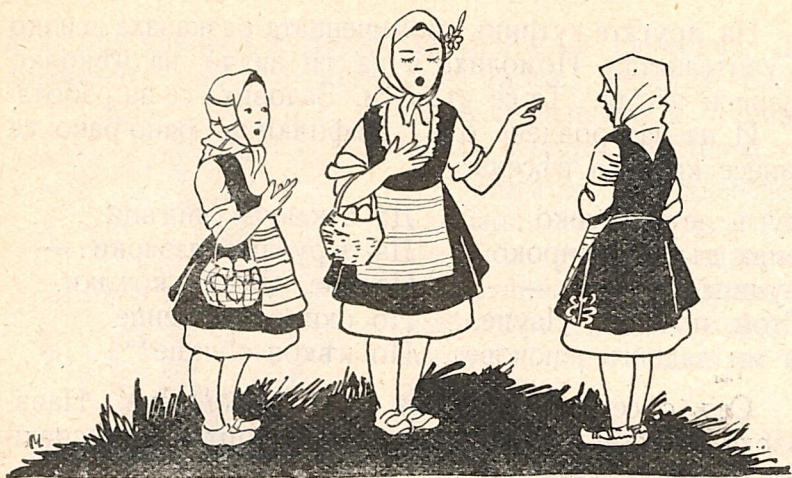

ЛАЗАРКИ

Наближаваше Великденъ. Децата весело се разговаряха въ училище. Всѣко разправяше, какво ново сж му приготвили за празника. Само малката Кжда слушаше съ свито сърдце. Тя нѣмаше ни майка, ни татко. Живѣеше при своя дѣдо. Старецътъ искаше да зарадва съ нѣщо внучката си, но не можеше да припечели отъ никжде нищо. Имаше за проданъ десетина кофи жито, ала нито търговци минаваха, нито цена даваха. И днесъ бѣ ходилъ да моли съ него чакъ въ града. Кога се върна, Кжда запита:

— Дѣдо, ще взематъ ли житцето?

— Нѣмало цена, чедо. Следъ празника ми ка-
заха пакъ да заобиколя...

Кжда не заплака, ако и много, много да бѣше ѝ тежко. Тя не искаше да усили мжката на дѣда си.

Въ училище разказа това на другаркитѣ си.

На другия день тѣ се събраха у Дафинкини. Искаха да помогнатъ съ нѣщо на Кжда, но нѣмаха пари.

— Хайде да лазаруваме! — обади се Лозица.

— Наистина, да тръгнемъ изъ село да лазаруваме. Каквото съберемъ, за Кжда ще бжде.

— Добре, че се досѣти, Лозице!

— И, колко весело ще бжде!